

Inundația

Inundația

Anul 1882 se terminase cu ploi și vijelii, iar noul an nu părea să aducă altceva mai bun. Ploaia curgea neîncetat pe pământul plin de apă, care părea că nu mai poate absorbi nimic. Toate pâraiele și râurile crescuseră și inundară țara. Chiar și marele fluviu Rin, care nu se ridica așa de ușor, acum încetul cu încetul își ieșise din matcă. Numeroșii săi afluenți din împrejurimi își măreau zilnic apele și oricât ar fi împins masele mari de apă, curând Rinul nu le-a mai putut primi: ele au inundat malurile lui și au pustiit țara de jur-împrejurul său aducând numai frică și sărăcie. Unele sate erau părăsite de locuitorii lor și lăsate pradă puhoiului sălbatic. În orașe se înmulțea zilnic numărul refugiaților care căutau adăpost.

Aproape de orașul Mannheim se afla satul Rheinsdorf, care era așezat chiar lângă Rin. În ziua de 2 ianuarie în acel sat era zarvă mare. Masele mari de apă, care creșteau mereu, prevesteau ruperea digului, singurul care mai adăpostea satul de groaznicele valuri. Plini de spaimă, locuitorii se strânseră să hotărască dacă se mai putea rămâne sau nu o noapte în satul amenințat de ape.

Deodată se auziră strigăte. Pe o stradă veneau din satul vecin mulți bărbați, femei și copii, pe jos și în căruțe, și anunțau că au scăpat cu greu de apele, care intraseră cu mare putere în sat și în fața cărora nu poate sta nici un dig. Grăbiți, alergau mai departe spre oraș. Cuprinși de spaimă, locuitorii de pe Rin se pregătiră să fugă și ei. Au luat cu ei numai strictul necesar. În căruțe au fost puși bătrânii și bolnavii. Animalele au fost scoase din grajduri și în mare grabă mulțimea porni la drum, căci se apropia noaptea și toți se întrebau dacă vor mai găsi un adăpost în noaptea rece de ianuarie. În satul părăsit se așternu o liniște deplină.

Dar nu plecaseră toți. Câteva familii, care locuiau în partea de sus a satului, gândeau că pot risca să rămână pe loc. Printre aceștia era și negustorul satului, domnul Jordan. Casa lui mare și puternică a mai înfruntat multe inundații și i se părea mai sigur, în caz de nevoie, să se adăpostească cu ai săi la ultimul etaj decât să plece la drum într-o astfel de vreme, mai ales cu soția și plâpândul sugar, și să caute adăpost în aglomeratul oraș Mannheim.

Pe ajutoarele din casă, Christine și Karl, i-au lăsat să aleagă dacă doresc să plece sau să rămână cu ei. Christine răspunse cu hotărâre: „Doar n-o voi părăsi pe doamna Jordan și pe copii chiar acum”; și așa a rămas și Karl cu ei.

Mulțumiți de această credincioșie și cu sentimentul că aparțin unul altuia, se apucară de lucru pentru a fi pregătiți în caz de nevoie. Lenjeria, lemnele, alimentele și lumina au fost duse la ultimul etaj al clădirii. Cele două fetețe ale familiei ajutau și ele cu veselie la această lucrare, a cărei însemnătate ele n-o înțelegeau. Lipsit de orice grijă, micuțul Gottlieb dormea în leagănul lui.

După ce totul a fost pregătit, domnul Jordan plecă să se intereseze de cele două familii care au rămas în sat. Între timp se întunecase și nimeni nu mai era prin case ca să aprindă luminile. O ploaie rece cădea mereu, iar apa de pe stradă îi ajunsese până la glezne. Domnul Jordan încercă să înainteze, dar aproape de cele două case, la care dorea să ajungă, venea un pârâu care îi tăia calea. Domnul Jordan privi cu atenție la ferestre, dar jos era întuneric peste tot, doar la ferestrele de la pod se zărea o lumină. „Bătrânul Metz nu mai are nici el încredere în digul nostru și s-a urcat în pod”, gândi domnul Jordan. Se întoarse la casa lui și închise ușa casei, prin care apa intrase în coridor; apoi urcă sus la ai săi.

- Te și întorci? Întrebă doamna Jordan mirată. Cum e cu vecinii noștri?

- Este cu neputință să ajungi acolo. De pe deal vine un pârâu cu mare repeziciune, încât te apucă frica. Nu poate nimeni să-l treacă.

- Dar ar trebui să le facem cumva de cunoscut că și noi suntem aici, zise doamna Jordan.

- Poate printr-o împușcătură de pistol, propuse Karl.

- S-ar putea ca bătrânii să se sperie, dar putem să ne așezăm la fereastră și să cântăm o cântare.

S-au strâns cu toții la fereastra deschisă și au cântat în noaptea întunecoasă:

„Deci ia-mi, Tu, Doamne, mâna Și mă condu, De-acum și-ntotdeauna Precum vrei Tu. Eu singur nu pot face Măcar un pas. Deci spune-mi unde-ți place Să merg eu azi.”

Apoi au ascultat cu atenție în caz că vor primi un răspuns. Dar nu se auzea decât ploaia și vuietul apei, iar în depărtare vâjâitul puternic al valurilor Rinului.

- Nu au auzit nimic din cauza zgomotelor, spuse domnul Jordan închizând fereastra. Dar totuși Unul ne-a auzit și Lui vrem să ne încredințăm pentru noaptea aceasta și pentru următoarele zile. Acum haideți să mergem cu toții la culcare.

După ce Christine duse copiii la culcare în camera de alături și se făcu liniște, o auzi pe doamna Jordan spunând soțului ei:

- Mă întreb dacă am făcut bine când le-am permis Christinei și lui Karl să rămână cu noi, în loc să-i trimitem împreună cu ceilalți refugiați. Dacă se înrăutățește starea vremii, va trebui să ne facem reproșuri.

- Dar noi am cumpănit bine înainte și am cercetat înaintea lui Dumnezeu cum ar fi mai bine și așa am lucrat. Noi ca oameni nu putem face mai mult. Urmările stau în mâna lui Dumnezeu.

După ce se rugă din toată inima lui Dumnezeu, adormi și Christine, dar foarte îngrijorată în acea noapte. Pentru toți a urmat o noapte de spaimă.

La scurt timp după miezul nopții, se treziră toți într-o larmă mare și acum știau ce s-a întâmplat: digul s-a rupt! Alergară cu toții la fereastră și priveau cu groază masele mari de apă care curgeau cu repeziciune, iar din minut în minut apa se ridica tot mai sus. Dar mai înspăimântătoare, decât priveliștea din fața ochilor lor, erau trosnetele și zgomotele care se auzeau în încăperile de jos ale casei. Apa ajunse la jumătatea primului etaj trântind de pereții casei bucăți mari de lemne și părți din mobilă, care făceau să se zguduie ferestrele casei. A fost o noapte înspăimântătoare. Când s-a luminat de ziuă, s-au putut vedea stricăciunile aduse de ultimele ore. Toți se îngroziră. Aproape toate casele de pe strada lor dispăruseră; o parte din ele erau acoperite de ape, iar altele erau duse de la locul lor. Și apa continua să se ridice, iar casa se cutremura de loviturile puternice, încât locatarii se întrebau cu frică de moarte: Cât timp se va mai putea împotrivi casa noastră acestor lovituri?

Domnul Jordan încerca să-i liniștească pe ai săi. Dar cele două fete, speriate de groaznica priveliște, plângeau, iar frica pentru copiii ei o birui și pe mama lor. Tremurând, luă pe cel mic în brațele ei și-l sărută cu ochii în lacrimi: "Oare să ne fi ascultat Dumnezeu rugăciunea pentru acest fiu, pentru ca acum să îngăduie să ne fie luat într-un mod atât de groaznic?"

- Ce se vede acolo? strigă în acel moment Karl care privea pe fereastră. E o barcă și în ea sunt soldați! Încearcă să o conducă spre strada noastră!

Privi și domnul Jordan.

- Repede, un semnal de alarmă! Trebuie să ne facem văzuți! strigă domnul Jordan.

Îndată a fost legată o batistă colorată de coada măturii și au început să o fluture la fereastră. Atunci barca se îndreptă spre casa domnului Jordan. Cu respirația întretăiată, cei din casă urmăreau cum barca se apropia de ei cu mare greutate. Erau soldați din Mannheim trimiși să dea o mână de ajutor în locurile inundate. Sub amenințarea morții, acești viteji salvaseră mulți oameni din marele pericol. Veniră până la Rheinsdorf ca să dea o mână de ajutor, căci aflaseră că nu toți părăsiseră acel loc. Afară de cei cinci bărbați, care alcătuiau echipajul bărcii, mai luaseră încă șase persoane, încât barca era aproape plină și se întrebau plini de spaimă dacă scapă luând și pe alții.

Între timp soldații reușiră să ajungă la casa negustorului. Bărbații au dat de înțeles că vor încerca să ajungă de partea cealaltă a clădirii, unde viitura apelor nu era așa de puternică. Acolo era unul din dormitoarele familiei și toți alergară acolo. Au desprins din balamale canatele ferestrei, iar soldații au înfipt două cârlige în parapetul acesteia și au tras barca chiar sub fereastră. -

- Câte persoane sunteți? strigă comandantul.

- Patru adulți și trei copii! răspunse negustorul.

- Doi adulți și copiii, mai mult nu putem lua, barca este deja supra-încărcată, răspunse comandantul. Repede, hotărâți cine vine cu noi; pe ceilalți îi vom lua mai târziu! Dar repede că nu mai e timp de zăbovit! Apa crește tot mai tare!

- Copiii și femeile mai întâi! hotărî domnul Jordan. Karl, tu și cu mi-ne vom rămâne și ne vor lua mai târziu.

- Nu, nu, strigă doamna Jordan, fără tine nu îndrăznesc să cobor în barcă! Te rog, lasă-mă pe mine aici, te rog...

- Pentru numele lui Dumnezeu, hotărâți-vă odată! strigară soldații, când o bucată mare dintr-un acoperiș lovi ușor barca. Trebuie să plecăm de aici, altfel nu ajunge nici unul cu bine la țarm!

- Mai întâi soțul, apoi soția, dădu ordin comandantul. Iar apoi cei doi tineri vor coborî și pe copii! Repede!

Domnul Jordan sări în barcă și apoi îi ajută soției să coboare.

- Dar numai cu Gottlieb! striga descurajată doamna Jordan. Dar Christine îi spuse că nu trebuie să-și facă griji că micuțul va fi adus și el, iar ea să se îngrijească de fete să le ajute la coborâre. Fetele au coborât fără să se lovească, apoi Christine alergă la leagănul micuțului Gottlieb și, acoperindu-l cu o pătură, îl aduse la fereastră. Se îngroziră! Barca se depărtase cam doi, trei metri de peretele casei fiind purtată cu putere de valuri. Chiar când Christine alergase la leagăn, Karl fu cuprins de panică și se aruncă în barcă. Fiind acum deplin supraîncărcată, barca începu să se lege așa de puternic, încât soldații de-abia puteau s-o mai țină în echilibru, și astfel a fost dusă departe de casa negustorului.

Îngrozită, Christine privea în urma bărcii care era amenințată să se răstoarne în orice moment. După câteva clipe, dispăru din ochii ei.

Micuțul Gottlieb începu să plângă. „Biet copilăș", încerca Christine să-l mângâie, în timp ce și ochii ei erau plini de lacrimi, „poate ți-e frig. - Vino și te voi așeza iarăși în pătuțul tău cald." Plecă cu micuțul din camera rece; dar ce priveliște groaznică avea în fața ochilor!

O parte a casei se prăbușise, casa de alături dispăruse, iar prin găurile mari din ziduri se vedea apa. Podeaua camerei și a bucătăriei se lăsase într-o parte și în unele porțiuni căzuse cu totul. La parter apa vuia și arunca într-o parte și alta mobila și toate lucrurile din camere.

Plină de spaimă, Christine își întoarse privirea de la groaznica priveliște și alergă după lemne și alimente, în cazul că trebuia să aștepte mai mult timp întoarcerea bărcii pentru salvarea lor. Nu mai îndrăznea să intre în bucătărie de teamă să nu se prăbușească podeaua. Cu ajutorul unei mături a reușit să tragă câteva bucăți de lemne și a făcut foc în camera din spate. La căldura camerei, copilășul se simți bine și curând adormi.

„Când se va trezi îi va fi foame", gândi Christine și alergă înapoi în bucătărie unde cu o seară înainte domnul Jordan pusese un dulăpior cu tot felul de alimente. Dar cum să ajungă acolo? Dulăpiorul era într-o parte a camerei care se lăsase destul de mult. Cu mătura nu avea ce face

aici. Îi veni o idee. Aduse o sfoară din pod și legă de ea un cârlig. Cu multă răbdare încerca să arunce cârligul după dulăpior, dar greșea de fiecare dată. La o nouă încercare cârligul se prinse de dulăpior și reuși să-l tragă aproape ca să-l prindă cu mâna. Dar în ultima clipă podeaua se prăbuși și dulăpiorul îi scăpă din mâini.

Îngrozită, Christine privea în adânc unde dulăpiorul dispăru împreună cu podeaua. Ce să facă acum? Deplin descurajată, se întoarse la micuțul Gottlieb care se trezise și aștepta laptele. Ce să-i dea? Cum îl va putea liniști până la întoarcerea bărcii? Și dacă nu se întoarce, ce va face? Ce gând groaznic! Alergă prin camerele, prin care se mai putea umbla fără grijă, să caute ceva de mâncare; poate va găsi o bucată de prăjitură, un ou, puțin lapte... Găsi o bucată de pâine și puțină șuncă rămase de seara pe masă; dar ce putea să-i dea micuțului Gottlieb? Cu acel dulăpior pierduse orice speranță.

Până la urmă se ridică și încercă să coboare câteva scări. În mână avea o oală, o umplu cu apă murdară apoi o puse la foc. Ce altceva pu-tea să-i dea de băut? Între timp Gottlieb deveni neliniștit și începu să plângă. După ce apa a fiert, a luat oala jos și cu lingurița i-a dat copilului câteva picături. Flămând, copilul înghiți neobișnuitul lichid. Dar începu din nou să plângă. Christine îl mângâia și îi șoptea cuvinte frumoase, dar copilului îi era foame căci îi lipsea laptele obișnuit. Ea se apropie de fereastră și privi peste ape. Nu se arăta nici o barcă.

Ca printr-o minune, barca supra-încărcată, care luase cu sine și pe familia Jordan, cu toate loviturile primite, ajunse cu bine la mal. După ce ajunse pe pământ, rugăciunea doamnei Jordan a fost: „O, Tată ceresc salvează pe micuțul Gottlieb și pe credincioasa noastră Christine!” Dar barca fusese deja zile de-a rândul folosită și suferise așa de multe lovituri, încât nu mai era posibilă o nouă călătorie. Soldații primiseră, de altfel, un alt ordin pentru o lucrare mare. Pentru o nouă călătorie la cei rămași în casa domnului Jordan nu mai era timp.

Doamnei Jordan i se rupea inima de tristețe. Negustorul și-a condus soția și cele două fiice la casa fratelui său unde au fost primiți cu dragoste. După ce ajunse la țarm, Karl se despărți de familia negustorului și se făcu nevăzut.

După ce domnul Jordan își așeză familia, porni să caute un cunoscut barcagiu. Domnul Jordan a insistat să meargă cu alți bărbați curajoși să salveze și pe cei doi care rămăseseră în casă. Dar omul a refuzat. El spunea că Rinul nu se va mai ridica, cerul se va lumina, iar ce nu s-a prăbușit până acum, va rămâne în picioare și mai departe.

Când domnul Jordan l-a rugat să-l ajute să salveze viața copilului, barcagiul a rămas mai departe nepăsător.

După mai multe încercări nereușite, domnul Jordan se întoarse acasă și încercă să-și liniștească soția care căzuse la pat.

Între timp Christine petrecuse ore groaznice și privea cu spaimă la noaptea care se apropia. Când s-a întunecat, a știut că nu mai era nici o speranță de scăpare. Se îngrijora pentru copil. Singurătatea, larma, frica prăbușirii întregii case n-o nelinișteau așa de mult ca grija pentru micuțul Gottlieb. Spre seară plânse nespuse de tare, iar peste noapte deveni fără putere, încât nu mai putea să bea nici măcar o picătură de apă. Plânsul lui obosit îi străpungea inima, încât ea pierduse orice curaj. Plângând cu amar, s-a rugat lui Dumnezeu pentru ajutor.

În noaptea aceea nu avusese somn. Când se crăpă de ziuă, urcă în pod ca să privească de acolo după ajutor. Era o priveliște groaznică! În lung și în lat nu se vedea altceva decât apă, doar ici-colo se putea zări câte un vârf de pom, un turn de biserică sau un acoperiș înalt.

Apa ducea cu ea tot felul de lucruri: mese, scaune, paturi, coșuri, podele și multe altele. Christine privea dezamăgită peste valuri, când deodată ceva îi atrase atenția: o masă cu picioarele în sus pe care stătea liniștită o pisică. „Tu ți-ai ales un locșor sigur”, gândi Christine. „Masa va fi luată la următorul pod cu alte lucruri și vei scăpa.”

Nu, aici nu era nici o scăpare! Christine alergă la micuțul Gottlieb. Între timp se luminase bine de ziuă. Se sperie când se aplecă peste pătuc și văzu cât de mult se schimbase micuțul. Îngenunchie lângă el și plânse cu suspine: „O, ce să fac, ce pot să fac pentru tine, comoara mea?”

Deodată îi veni un gând. Se ridică repede de pe genunchi. Se gândi să-i facă micuțului o barcă pentru a-l pune în ea - ca și pisica pe care o văzuse plutind pe apă! Cu siguranță vor descoperi copilul și-l vor duce într-un loc sigur! Foarte fericită de ideea ei, luă masa și o întoarse cu picioarele în sus, aduse un coș de rufe din pod, puse coșul pe masă și îl legă bine cu o sfoară de cele patru picioare în așa fel, încât să nu alunece sau să se răstoarne. Cu toate că mâinile îi tremurau, scrise mare și clar pe un carton:

„Gottlieb Jordan din Rheinsdorf. Fie-vă milă de copil, dați-i ceva de mâncare și duceți-l la negustorul Jordan din Mannheim.”

Acest carton îl prinse bine de coș. Apoi așeză micuțul în coșul pregătit. Îi mai dădu câteva picături de apă pe care micuțul le înghiți într-un plâns aproape stins.

Acum însă, când Christine a vrut să-l scoată pe copilaș cu vaporeșul său, parcă nu mai îndrăznea. Se gândea la pericolul la care îl expunea pe micuțul Gottlieb și la răspunderea care și-o lua asupra ei. Nedumerită, îndoielnică, stătea și se gândea. Să renunțe oare la planul ei? Cel puțin mai târziu nu i-ar putea face nimeni reproșuri! Dar oare de frica reproșului să lase pe micuțul Gottlieb să moară? Și nu se părea că orele îi sunt numărate? Cu siguranță, curând va muri de foame!

Cu sufletul plin de spaimă, Christine îngenunchie încă o dată lângă micuț și-l rugă pe Dumnezeu să-i arate ce să facă și să-i dea izbândă în lucrarea de salvare. Atunci îi reveni curajul și încrederea. Își aminti de cuvintele domnului Jordan: „Noi oamenii nu putem face mai mult decât să cercetăm și să reflectăm înaintea lui Dumnezeu și să lucrăm după aceste îndemnuri, iar urmările sunt în mâna Lui.” Mai sărută o dată fața micuțului, apoi ridică masa cu toată puterea ei peste fereastră și o lăsă încet în jos. Mai trebuiau însă vreo două, trei palme până la apă și astfel ea lăsă să cadă masa în apă. În câteva minute masa era în mijlocul valurilor.

Christinei i se rupea inima. Ce făcuse? Cât ar fi dorit să întoarcă totul, dar era prea târziu! Cum a putut ea să îndoiească copilul valurilor sălbatice? Dar se putea vedea cum coșul se legăna ca un leagăn, iar cartonul prins de coș se zărea din depărtare. L-a urmărit cu privirea până nu l-a mai văzut.

Christine se retrase de la fereastră. Acum, când nu mai putea face nimic pentru copil, simțea cât era de obosită. Abia se mai ținea pe picioare. Căzu în patul, în care ultima noapte aproape nu dormise deloc, și închise ochii. Nu mai dorea să vadă acele valuri groaznice. Nu mai dorea să se gândească dacă a lucrat bine sau nu. Totul era în mâna lui Dumnezeu. „Facă-se voia Ta”, spuse ea din adâncul inimii. Christine fu cuprinsă de o mare încredere și în curând adormi adânc, cu toate că vuietul valurilor scutura casa din temelii.

La podul din Mannheim era strânsă în zilele acelea o mulțime de oameni care privea cu uimire la viitura puternică a apei, dar și la muncitorii ocupați cu strângerea lucrurilor.

- Așa de dimineată iarăși la lucru? strigă unul dintre spectatorii de pe pod la bărbații care lucrau din zorii zilei.

- Atât timp cât apa aduce ceva, trebuie să lucrăm și noi, răspunse unul dintre muncitori.

- Cum este nivelul apei față de ieri seară?

- Nu s-a ridicat, dar nici n-a scăzut. -

Ce se vede acolo plutind? întrebă deodată o femeie arătând spre un obiect care se îndrepta spre pod.

- Poartă un steag - poate un semnal de alarmă?

- E o masă răsturnată, zise unul dintre muncitori. Toate privirile s-au îndreptat spre micul vehicul. Cu prăjini lungi, reușiră să tragă masa la mal.

- Un copil într-un coș! Uitați-vă! Mulți oameni se strânseseră, mirându-se de o astfel de minune.

- Cu adevărat, un copil mic!

- Cu siguranță este mort!

- Dar de unde vine oare?

Repede a fost desfăcută sfoara și coșul a fost pus pe mal. O femeie se apropie și îl luă pe micuț, apoi îl înveli în șalul ei mare de lână.

Trăiește, spuse ea mulțimii care se adunase. Eu mă pricep la așa ceva. Copilul este pe jumătate mort de foame și de frig, are nevoie de căldură și de mâncare.

Descoperiră pe carton numele micuțului. Numele Jordan avea în orașul Mannheim un răsunet bun și cei mai mulți îl cunoșteau.

- Dați copilul, doamnă, și-l vom duce numaidecât domnului Jordan! -

- Bine, bine, oameni buni, dar lăsați-mă pe mine să-l duc! Voi îmi zdrobiți pușorul cu palmele voastre aspre, îl duc eu mai bine acolo. Luați voi masa și coșul! Ce se vor mira când vom ajunge cu un întreg alai!

Și într-adevăr o mulțime de oameni se puse în mișcare spre casa domnului Jordan. În față mergea femeia cu copilul înfășat în șalul de lână. Apoi veneau doi muncitori cu masa, al treilea ducea coșul, al patrulea semnalul de atenționare. Pășeau tot mai repede. Alergând, femeia urcă scările și sună îndelung.

O fată, care slujea în casă, deschise și întrebă mirată:

- Ce doriți?

- Lapte cald pentru micuțul Gottlieb, dar repede că este aproape mort de foame!

Fata zăbovi o clipă, dar privirea femeii cu legătura în brațe o făcu să alerge înapoi în cameră. Împreună cu servitoarea, apăru în cadrul ușii și una din surorile micuțului „Moise”, curioasă să vadă cine îndrăznise să sune așa de îndelung. Copila nu putea să-și vadă frățiorul deoarece era complet învelit în șal, dar deodată văzu pernița cu floricele a lui Gottlieb care era în coș. Se întoarse și strigă cu putere:

- Mamă, a venit frățiorul nostru!

Femeia merse după fetiță și acum era la patul doamnei Jordan.

- Doamnă Jordan, fiul dumneavoastră..., și mai mult nu putu spune văzând marea mirare și bucurie din ochii mamei.

- Este adevărat, este posibil? strigă ea cu îndoială și întinse mâinile și luă copilul în brațele ei.

Aproape nu mai era de recunoscut micul omuleț și doamna Jordan se temea că nu va mai trăi. Îl luă în brațe și-l strânse la piept. Deodată micuțul deschise ochisorii. Ce fericire pentru mamă când a putut să-și strângă copilașul părăsit la pieptul ei! Ce bucurie! Abia atunci se gândi să întrebe de unde vine copilul și cui trebuie să-i mulțumească pentru salvarea lui.

- Mie nu, răspunse scurt femeia. Poate oamenii care sunt afară știu, și, până să-i spună doamna Jordan un cuvânt de mulțumire, femeia aceea dispăru din casă.

Între timp oamenii cu masa și coșul ajunseră în coridor, unde se strânse toată familia și bărbații povesteau despre salvarea minunată a copilului. Domnul Jordan, care în acel timp era pe drumuri căutând un mijloc de deplasare în satul lui, aflase din toate părțile vestea sosirii

micuțului. Alergă acasă. În curte era o mulțime de oameni care îi relatare amănunțit totul cum se petrecuse. Apoi alergă repede în camera soției care îi arată, cu ochii în lacrimi de bucurie, pe micuțul Gottlieb care, după ce-și liniște foamea, adormise. Pentru părinți era o clipă de nespuse fericire după o așteptare groaznică. Și oamenii care ajutaseră la salvarea copilului s-au bucurat împreună cu ei și au primit mulțumirile familiei negustorului.

Domnul și doamna Jordan se gândeau acum la Christine. De ce încredințase ea oare copilul apei? Ce se întâmplase cu ea? Li se părea că le-ar lipsi unul din proprii lor copii, atât timp cât nu o aveau pe Christine lângă ei. Unde o fi?

Cu siguranță a existat un acut pericol de moarte, altfel ar fi fost imposibil să se despartă de micuțul Gottlieb. Însă ea o fi scăpai de pericol? Sau s-a înecat în valurile de sub dărâmăturile casei?

Bărbații, care aflaseră de salvarea neobișnuită a copilului, au promis că vor merge în aceeași zi la Rheinsdorf. Domnul Jordan dorea să-i însoțească.

Christine se trezi din somnul bun de câteva ore și prima ei privire s-a îndreptat spre apă. Cu bucurie, constată că nivelul apei nu se mai ridicase. Dar de ce nu venea nici o barcă ca s-o salveze? Groaznică posibilitate ca barca cu iubii ei să nu fi ajuns la țintă o neliniște tot mai mult. Și micuțul copilăș? Din nou o năpădiră îndoieii cu privire la hotărârea ei de a se despărți de micul băiețel. Ce va spune domnul și doamna Jordan dacă îi va întâmpina fără copil?

Auzi deodată plesniturile unei vâsle și strigăte puternice. Alergă la fereastră. Nu departe de casa lor, venea o barcă condusă de țăranul Metz în care era soția și fiul lui. Christine strigă și dădu din mâini ca s-o ia și pe ea. Lucrul acesta nu era așa de ușor. Barca făcută de Metz era greu de condus în direcția dorită. Până la urmă reușiră s-o aducă aproape de una din ferestrele casei domnului Jordan, și astfel Christine izbuti să sară în barcă.

Și-au împărțășit unii altora evenimentele ultimelor zile de groază. La început Christine nu le-a spus nimic despre cele întâmplate cu micuțul Gottlieb. Numai după ce barca ajunsese la mal, le spuse și despre încercarea de salvare a copilului. Toți trei ascultau curioși vorbele ei. Dar când terminase, doamna Metz spuse:

- Așa ceva nu aș fi putut face! Să lași un copil în voia valurilor apei? Mai bine l-aș fi lăsat să adoarmă pentru totdeauna în pătuțul lui.

- Așa gândesc și eu, dădu din cap bărbatul. Poate o viață întreagă îți vei face reproșuri..., spuse țăranul, dar amuți după ce privi fața Christinei.

Fata se sperie atât de tare, încât aproape nu mai putea merge. Când se apropiară de oraș, se despărțiră cu un salut scurt. Christine știa unde locuiește fratele domnului Jordan. Cu orice preț trebuia să afle cât mai curând posibil dacă Gottlieb a fost găsit. Aproape de casă se întâlni cu o consăteană, una din mulții refugiați care găsiră în oraș un loc de scăpare. Christine o salută și o întrebă:

- Știi ceva despre domnul Jordan și familia lui?

- Christine, tu? O, aproape nu te recunoașteam! Arăți foarte rău! Ce-i cu tine? Palidă ca peretele, udă, murdară... Copilo, ce s-a întâmplat?

- Trebuie să știu ceva despre domnii mei! Poți să-mi spui sau nu?

- Nu știu nimic mai îndeaproape; erau aproape să se înece și apoi, în ultimul moment au fost salvați. Acum au ajuns cu bine și locuiesc aici în Mannheim la fratele domnului Jordan. Nu ai mai fost ultimele zile pe la ei

- Nu, dar trebuie să merg repede la ei, îți voi povesti altă dată mai mult - am numai încă o întrebare: Ai auzit ceva despre micuțul Gottlieb?

- Nu, Christine; noi avem necazurile noastre prin care am trecut și nu ne-am mai putut interesa de ceilalți oameni, vaca noastră bună...

- Îmi pare rău, răspunse Christine, căreia îi ardea pământul sub picioare de nerăbdare. Grăbită, o luă la fugă. Cealaltă fată o privi clătănând din cap.

Cu cât se apropia de casa unde locuia domnul Jordan, cu atât îi venea mai greu. Ce va răspunde când va fi întrebată de copil? Ce jale va începe când se va înfățișa în fața lor fără Gottlieb! Acolo era casa. Se îndreptă spre ușă. Stătea și asculta. Auzi deodată râsul celor două fetițe. Tocmai dorea să bată la ușă, când din altă cameră se auzi vocea micuțului. Inima începu să-i bată cu putere. Nu mai era în stare să aștepte nici o clipă și deschise fără a mai bate. Domnul Jordan stătea lângă soția lui care privea cu un zâmbet fericit la micuțul Gottlieb. În grabă Christine intră în cameră și se așeză alături de doamna Jordan și începu să plângă.

Domnul și doamna Jordan aproape nu știau ce să mai spună de bucurie. Prin câte o fi trecut Christine! A trebuit să treacă un timp până când a fost în stare să se liniștească și să-și povestească întâmplările. Christine i se luă parcă o piatră de pe inimă, când află că felul cum a acționat ea a fost corect, salvând astfel viața lui Gottlieb. Doamna Jordan o strângea mereu în brațe.

- Tu ai salvat viața copilului nostru! Tu ne ești tot atât de dragă ca și unul din copiii noștri!

- Tu ți-ai arătat curajul! Lui Dumnezeu să-I fie aduse mulțumiri că a dat binecuvântare în tot ce-ai făcut! De câtă durere ne-a scăpat EI!

- Pentru aceasta doresc să-I mulțumesc toată viața mea, răspunse Christine strălucind de bucurie.

- După cum ne-a spus medicul, băiețelul nu mai rezista mult fără hrană. Era prea slăbit și trebuie să-l îngrijim bine ca să prindă iarăși putere, spuse doamna Jordan.

- O, cât de mult doresc să vă ajut în acest scop, o asigură Christine, abia aștept să-l văd că bea lapte pe săturate!

Micuțul deschise ochii privind-o pe Christine care îl ținea în brațe, apoi zâmbi și adormi din nou într-un somn liniștit.

Christine era fericită. Zilele de groază ale inundațiilor o legaseră intim de familia Jordan și îi conduseră pe toți mai aproape de Dumnezeu, a cărui bunătate și ajutor le-au simțit cu toții în astfel de încercări grele.

* * *

“Doamne, Tu ești stâncă mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeule, Tu ești stâncă mea, în care mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă, și întărirea mea!” (Psalm 18.2)

clickbible.org